

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 23 stycznia 2018 r.

Pozycja 2

POSTANOWIENIE z dnia 13 grudnia 2017 r. Sygn. akt Ts 46/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar – przewodniczący i sprawozdawca
Justyn Piskorski
Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 września 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.W.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 28 lutego 2017 r. (data nadania) M.W. (dalej: skarżący) wniósł o stwierdzenie, że art. 20 ust. 17b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782, ze zm.; dalej: ustawa o Policji) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości usunięcia z rejestrów policyjnych danych osobowych, w tym odcisków linii papilarnych oraz zdjęć osoby, względem której zostało wydane prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania karnego, jest niezgodny z art. 32 Konstytucji.

Postanowieniem z 14 września 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał uznał, że skarżący w przedłożonych Trybunałowi pismach procesowych nie przedstawił naruszonych praw ani nie wskazał sposobu ich naruszenia. Trybunał stwierdził również, że zasadniczy charakter proponowanej przez skarżącego zmiany zaskarżonego przepisu dowodzi, że w istocie zarzut skierowany jest przeciwko zaniechaniu ustawodawczemu (brakowi regulacji).

Na powyższe postanowienie, doręczone pełnomocnikowi skarżącego 19 września 2017 r., skarżący samodzielnie sporządził zażalenie. W piśmie procesowym z 4 października 2017 r. (data wpływu do Trybunału Konstytucyjnego) skarżący wyraził opinię, że brak regulacji w zakresie wskazanym w skardze konstytucyjnej świadczy o pominięciu legislacyjnym, nie zaś o zaniechaniu ustawodawczym, w związku z czym Trybunał powinien zbadać, czy przepis wskazany do badania w złożonej przez niego skardze jest zgodny z Konstytucją.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Należy przypomnieć, że zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego jako pismo procesowe objęte jest szeregiem wymagań procesowych.

2.1. W myśl art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK zarówno w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, jak i w zakresie zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych. Treść pisma skarżącego z 4 października 2017 r. oraz fakt, że zostało ono opatrzone wyłącznie podpisem skarżącego wskazują jednoznacznie, że skarżący sporządził je samodzielnie. Jednak, w świetle art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do samodzielnego występowania z zażaleniem na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, wskutek czego złożony przez niego środek odwoławczy nie spełnia wymogu formalnego, określonego w u.o.t.p. TK. W związku z powyższym, wniesione przez skarżącego pismo procesowe należy pozostawić bez rozpoznania.

2.2. W dalszej kolejności Trybunał podnosi, że zażalenie na postanowienie z 14 września 2017 r. zostało wniesione z przekroczeniem terminu określonego w art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK. Jak wynika z akt skargi, termin wniesienia zażalenia na przedmiotowe postanowienie upłynął 26 września 2017 r., zażalenie zaś zostało złożone 4 października 2017 r. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK wniesienie zażalenia po upływie terminu ustawowego również jest podstawą do pozostawienia zażalenia bez rozpoznania.

Mając powyższe na względzie Trybunał orzekł jak w sentencji.